

РЕШЕНИЕ

№ 272

гр. Варна, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Пламен Д. Караниколов

при участието на секретаря Петранка Н. Петрова
като разгледа докладваното от Пламен Д. Караниколов Административно
наказателно дело № 20223110204342 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от
ЗАНН.

Подадена е жалба от жалба от Н. Х. Ц., ЕГН *****, с адрес:
гр.Варна, ул. “***, против Наказателно постановление № 534931 -
F5642439/02.09.2020 г., издадено от Т.П.М. – Директор на Дирекция
„Обслужване“ в ТД на НАП - Варна, с което на основание чл. 80, ал. 1 от
Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) на
жалбоподателя е наложено административно наказание "глоба" в размер на
50.00 (петдесет) лева за нарушение по чл. 50, ал. 1, т. 1 от ЗДДФЛ.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на
атакуваното наказателно постановление (НП). Жалбоподателят твърди да е
налице хипотеза на маловажен случай на административно нарушение, като

поддържа, че нарушението е извършено за първи път, а причината за забавянето при подаването на годишната данъчна декларация е свързана с изпитани притеснения и напрежение по време на обявеното в страната извънредно положение. Моли наказателното постановление да бъде отменено. В съдебно заседание, редовно призована, жалбоподателката не се явява, представлява се от адв.П., ВАК, която моли съда да отмени атакуваното НП на основанията посочени в жалбата. Претендира за присъждане на разноски по делото.

Въззиваемата страна се представлява от юк. Г., която моли наказателното постановление да бъде потвърдено. Заявява още, че в случай че решението е полза на ТД на НАП – Варна, претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателствени материали, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от Н. Х. Ц., спрямо когото е наложено административното наказание, следователно от лице с надлежна процесуална легитимация. Екземпляр от наказателното постановление е връчен на жалбоподателя, а жалбата е подадена чрез административно наказващия орган (АНО) на същата дата, поради което седемдневният срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН е спазен, а жалбата е допустима. Разгледана по същество, същата е основателна, поради което атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено по следните съображения:

От фактическа страна съдът приема за установено следното:

При извършена проверка на 28.07.2020 г. в ТД на НАП – Варна проверка в информационния масив по подадена ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ за отчетна 2019 г. се установило, че Н. Х. Ц., като данъчно задължено лице не е изпълнил задължението си да подаде ГДД в срок до 30.04.2020 г. В ТД на НАП – Варна..

На 28.06.2020 г. Жалбоподателя Н. Ц. подал по пощата годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2019 година, която била заведена в ТД на НАП – Варна с вх. № 0300И0809808 / 28.06.2020 г.

Като установила тези факти, свид. Н. Г. – инспектор по приходите в ТД на НАП - Варна, на 31.07.2020 г. съставила акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бл. № F56 2439/31.07.2020 г. против жалбоподателя Н. Х. Ц., в негово присъствие и в присъствието на един свидетел. Препис от акта бил връчен на жалбоподателя срещу разписка.

Въз основа на така съставения АУАН и на останалите материали по административната преписка било издадено и обжалваното в настоящото производство НП № 534931 - F562439/02.09.2020 г.,.

По доказателствата:

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласни доказателствени средства, както и на писмените доказателства по делото.

Съдът дава вяра на показанията на свид. Н. Г. и свид. К. С.. От тях се установява, че процесния АУАН е съставен за констатирано неподаване в срок на годишна данъчна декларация по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ. Свидетелите изясняват, че процесната декларация е била за данъчната 2019 г. и е подадена по пощата на дата 28.06.2020 г., а е трябвало това да бъде направено в срок до 30.04.2020 г. Показанията на свид. Г. и свид. С. се ползват с доверие от съда като добросъвестно дадени от незаинтересован свидетел. Същите са проверени по делото и изцяло се подкрепят от събраните писмени доказателства.

От годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ с приложения към нея и вх. № 0300И0809808 / 28.06.2020 г. се изяснява, че същата е подадена от жалбоподателя Ц., съдържа данни за данъчната 2019 година и е подадена на дата 28.06.2020 г.

От Заповед № ЗЦУ-1149/ 25.08.2020 г. на Изпълнителния директор на НАП се установява, че процесните АУАН и НП са издадени от надлежно оправомощени лица, действали в рамките на своята материална и

териториална компетентност.

При така установените факти съдът приема следното от правна страна:

От събраните и проверени по делото доказателства се установява, че от обективна страна жалбоподателя Н. Х. Ц. в качеството си на местно физическо лице, като е бил длъжен, не е подал в срок до 30.04.2020 г. в ТД на НАП – Варна, годишна данъчна декларация по чл. 50, ал. 1, т. 1 от ЗДДФЛ за данъчната 2019 година. Доказа се, че същата е била подадена на 28.06.2020 г. Срокът за подаването на декларацията е нормативно определен с разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ и е от 10 януари до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода. С изтичането на този срок нарушението е било довършено, като датата на извършването му представлява първия ден, следващ изтичането на срока. Кой е този ден не е посочено нито в АУАН, нито в Наказателното постановление.

Съдът намира, че обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно, поради което следва да бъде отменено, тъй като с него е ангажирана административно наказателната отговорност на жалбоподателя за деяние, което представлява маловажен случай на административно нарушение. Съгласно задължителната съдебна практика, формирана с Тълкувателно решение № 1/2007 г. на ОСНК на ВКС, преценката за маловажност на случая подлежи на съдебен контрол. Тъй като в настоящия случай съдът констатира, че са налице предпоставките на чл. 28 от ЗАНН, но наказващият орган не го е приложил, то наказателното постановление следва да бъде отменено поради издаването му в противоречие със закона.

На първо място настоящият съдебен състав намира за необходимо изрично да посочи, че категорично не се споделя становището при формални нарушения a priori да е изключена възможността за приложение на правилата за маловажен случай. Трайна и последователна е практиката на касационната инстанция, че разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН не разграничава

административните нарушения на формални и резултатни, поради което всеки случай подлежи на конкретна преценка – така изрично Решение № 1834 от 21.10.2020 г. по к. а. н. д. № 1516/2020 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 552 от 15.03.2016 г. по к. а. н. д. № 3357/2015 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 946 от 23.04.2013 г. по к. а. н. д. № 896/2013 г. на Административен съд – Пловдив.

Следва да се посочи, че законодателят е предвидил възможност формални престъпления да се квалифицират като маловажен случай, т. е. противоправни деяния с много по-висока степен на обществена опасност от административните нарушения, което е допълнителен аргумент, че тази възможност не е изключена по отношение на формалните административни нарушения. Изричното предвиждане на възможността престъплението да се квалифицира като маловажен случай в съответна разпоредба от Особената част на Наказателния кодекс не означава, че липсата на изричен такъв текст и в разпоредбата, описваща състава на административното нарушение, изключва приложението на чл. 28 ЗАНН. Касае се за различна законодателна техника. Дори и при резултатните административни нарушения липсва изрично предвиждане в кои случаи деянието може да съставлява маловажен случай, което идва да покаже, че правилата за маловажност са принципно приложими всякога, щом изрично не е предвидено нещо различно. Да се приеме противното, би означавало, че разпоредбата на чл. 28 ЗАНН е мълчаливо отменена и е практически неприложима.

За да бъде деянието маловажен случай, трябва да се установи, че то представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид. Тази преценка се прави с оглед липсата или незначителността на вредните последици или на други смекчаващи обстоятелства, които обаче винаги представляват конкретни факти от обективната действителност и поради това тяхното съществуване следва да бъде установено по делото, както и по какъв начин тяхното проявление се отразява върху степента на обществена опасност. Следователно преценката за маловажност е комплексна и тя изисква да бъдат

конкретно установени степента на обществена опасност на деянието, тази на дееца и как те се съотнасят спрямо типичните хипотези на нарушения от този вид.

На първо място съдът обръща внимание, че нито в наказателното постановление, нито в хода на провело се въззивно съдебно производство въззиваемата страна не изложи твърдения за установяването дори на едно единствено отегчаващо отговорността обстоятелство. Съдът служебно също не констатира такива обстоятелства, поради което приема, че в случая не се установяват никакви обстоятелства, отегчаващи степента на обществена опасност на деянието и на дееца.

При преценката за степента на обществена опасност на деянието на първо място следва да се съобрази обстоятелството, че нарушението е отстранено по собствена инициатива на дееца, преди още да е било установено от данъчната администрация, както и значително време преди съставянето на АУАН. Макар преценката да е винаги конкретна, съдебната практика е извела някои общи ръководни начала, служещи като ориентири за това кога едно деяние, осъществяващо състав на административно нарушение, може да бъде квалифицирано като маловажен случай. Доброволното отстраняване на нарушението преди неговото установяване от наказващата администрация трайно се приема за признак, съществено понижаващ интензитета на обществената опасност на деянието.

При всяко положение доказателствената тежест в процеса се носи единствено от административно наказващия орган, който не ангажира доказателства, а и не твърди никакви отегчаващи обстоятелства. Следователно касае се за минимално закъснение от лице, което до момента стриктно и срочно е изпълнявало данъчните си задължения, по собствена подбуда е отстранило нарушението, преди то въобще да е било установено от наказващата администрация, а нарушението е извършено за първи път и при най-леката форма на вината – небрежност. Всички събрани по делото доказателства сочат, че степента на обществена опасност на само на деянието, но и тази на дееца се явяват изключително ниски. Съдът приема, че същите категорично са по-ниски в сравнение с обикновените случаи на

нарушения от съответния вид.

Основателно е позоваването в жалбата на обявеното в страната извънредно положение. Последното е ноторно известен факт, като с Решение на 44-то Народно събрание от 13.03.2020 г., обнародвано в ДВ бр. 22 от 13.03.2020 г. /извънреден/ е обявено извънредно положение върху цялата територия на Република България, като е посочено, че същото е продиктувано с оглед овладяване на извънредната ситуация във връзка с пандемията от COVID-19. С Решение на Народното събрание, обнародвано в ДВ бр. 33 от 07.04.2020 г., е удължен срокът на обявеното извънредно положение върху цялата територия на страната до 30 юни 2020 г.

Следователно към момента на изтичането на срока по чл. 53, ал. 1 ЗДДФЛ все още е действало въведеното извънредно положение. Известно е и че същото е обявено във връзка с пандемия, последиците от която са оценени от Държавата като дотолкова сериозни и съществени, че са наложили именно обявяването на извънредно положение и търпенето на редица ограничения от гражданите. В тази връзка основателно жалбоподателката сочи, че нарушението е извършено в контекста на една особена, нетипична и дори извънредна ситуация, значението на която не бива да бъде игнорирано. Несъмнено при деянията, извършени в рамките на извънредното положение, се наблюдава и допълнително смекчаващо обстоятелство спрямо обикновените хипотези на този вид нарушения. Без само по себе си така установеното смекчаващо обстоятелство автоматично да обосновава маловажност на всяко извършено нарушение през този период, то същото следва да бъде отчитано като смекчаващо обстоятелство наред с останалите факти от обективната действителност, които определят обществената опасност на деянието и на дееца.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че по констатирания от съда порок при описанието на нарушението чрез непосочването на конкретната дата, на която нарушението е било извършено, то същият несъмнено представлява нарушение на процесуалните правила. Противоречива обаче е съдебната практика дали същото е от категорията на

съществени или не. В редица решения на различни касационни състави се приема, че "посочването на датата на извършване на нарушението трябва да е конкретно и небудещо съмнение. Този реквизит не може да бъде извлечан по правилата на логиката, било то и от приложени по делото доказателства, както и да почива на предположения. Датата на извършване на нарушението е индивидуализиращ всяко деяние белег и задължителен реквизит на съдържанието на наказателното постановление съгласно чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Използваният от наказващия орган подход за определяне на датата на извършване на нарушението не отговаря на стандарта по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. На първо място датата на извършване на нарушението не съвпада с датата на неговото установяване. На следващо място посочването на периода от време, през който задълженото лице е могло правомерно да изпълни задължението си за подаване на следващите се данни, също не се удовлетворява изискването на законодателя за надлежно описание на нарушението и на неговата дата, тъй като, както вече беше посочено, тя трябва да е конкретно посочена и да не се извлича единствено от правилата на логиката и доказателствата по делото. В тази връзка датата на извършване на нарушението несъмнено ще следва крайния срок за подаване на процесните данни, но не може да съвпада с него, тъй като преди той да е изтекъл, лицето все още не е извършило нарушение" – така Решение № 1292 от 14.06.2019 г. по к. а. н. д. № 1087/2019 г. на Административен съд – Пловдив; Решение № 2449 от 22.11.2018 г. по к. а. н. д. № 2097/2018 г. на Административен съд – Пловдив; Решение № 522 от 12.03.2018 г. по к. а. н. д. № 42/2018 г. на Административен съд – Пловдив; Решение № 1558 от 03.07.2018 г. по к. а. н. д. № 1293/2018 г. на Административен съд – Пловдив.

В конкретния случай обаче, както се посочи, отмяната на наказателното постановление следва и на още едно основание, а именно поради маловажност на случая, като процесното деяние при съвкупната оценка на многобройните установени смекчаващи отговорността обстоятелства и липсата на каквито и да е отегчаващи такива разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид. Като е наказал жалбоподателя, вместо да го предупреди, че при извършване на нарушение ще бъде наложено административно наказание, АНО е издал незаконосъобразно наказателно постановление, което трябва да бъде отменено.

В съответствие с правилото на чл. 78а., ал. 3, вр. с ал. 1 от ГПК и като взе предвид приобщеното по делото заверено копие на договора за правна помощ, представен от процесуалния представител на въззивника, съдът намери, че следва да присъди заплащане на разноските за адвокатско възнаграждение, сторени от жалбоподателя в хода на производството по делото,. Видно от приложения по делото Пълномокно, Списък за разноски, Договор за правна защита и съдействие, серия Б, № 0000422563 от м.І. 2023 г., въззивникът Н. Ц. е направил разноски за заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 400.00 /четиристотин/ лева, което следва да бъде присъдено в полза на въззивника.

С оглед изхода на делото, следва да бъде оставено без уважение искането на процесуалния представител на АНО за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1, пр. трето от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 534931 - F562439/02.09.2020 г., издадено от Т.П.М. – Директор на Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП - Варна, с което на Н. Х. Ц., ЕГН *****, с адрес: гр.Варна, ул. “***”, на основание на основание чл. 80, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица е наложено административно наказание "глоба" в размер на 50.00 (петдесет) лева за нарушение по чл. 50, ал. 1, т. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица.

ОСЪЖДА Дирекция "Инспекция по труда" - Варна, да заплати на Н. Х. Ц., ЕГН *****, с адрес: гр.Варна, ул. ****, сумата от 400.00 /четиристотин/ лева, представляваща сторените по делото разноси за адвокатско възнаграждение по АНД № 4342/2022 г. на ВРС.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на процесуалния представител на АНО за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба по реда на Административно процесуалния кодекс пред **Административен съд – Варна** в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е изготвено.

Съдия при Районен съд – Варна: _____